

Un passeig entre 'glòries vigatanes'

La festa major estrena una ruta per 'redescobrir' alguns vigatans singulars

Vic

M.E.

Ha passat a la posteritat amb el sobrenom de *la monja bilocada*, per haver-se convertit en la vident de Franco. En realitat, "no era ni monja ni franquista". És Ramona Maria del Remei Llimargues, que "potser no va ser una glòria vigatana, però sí una figura extraordinària", en paraules de Carles Costa, estudiós i divulgador de la històrica de Vic, que dimarts conduïa una de les novetats de la festa major, una ruta titulada "Passejant entre glòries vigatanes". La proposta, que es repetirà dimecres que ve, també estava emmarcada dins el nou trimestre del projecte Sumem Patrimoni.

Costa és autor, precisament, del llibre *Glòries vigatanes*, una extensa biografia de 18 personatges nascuts a la ciutat. La ruta, però, arrencava amb un nom, el

de Ramona Llimargues, que no figura en el llibre i que va despertar especial curiositat entre la vintena de participants del recorregut. El punt de partida, la mateixa casa natal de Llimargues, a l'actual número 36 del carrer del Remei. Nascuda l'any 1892 en el marc d'una família molt humil, de petita ja li deien *l'encantada*, perquè tenia visions sobrenaturals. Tot plegat la va predisposar a una vida religiosa i d'atenció als demés. Resulta que durant la Guerra Civil es va salvar de ser executada de mans dels revolucionaris per la intercessió del mateix Francesc Freixenet, cap de les milícies antifeixistes de Vic, en agraïment al fet d'haver-li *salvat* un fill petit. A més del do de la ubiqüitat i de la profecia, es deia que "tractava amb les ànimes del purgatori i amb el mateix dimoni", va anar relatant Costa. Cap al final de la Guerra Civil, Llimargues

Carles Costa, mostrant als participants de la ruta la casa natal de Ramona Llimargues, al carrer del Remei

—que no parlava en castellà— es va convertir en vident de Franco, malgrat que "mai no havia mostrat simpatia per cap dels dos bàndols". L'any 1940 cofundarà, al barri de Gràcia de Barcelona, l'Obra de Jesús Pacient, dedicada a donar assistència a malalts pobres. La congregació acabarà desapareixent fa tres o quatre anys, en haver quedat amb dues úniques germanes. Llimargues va morir aquell mateix 1940, a Barcelona —on continua enterrada—. Segons la llegenda, va voler assumir,

per intercessió divina, el càncer d'una dona amb fills que estava a punt de morir.

La ruta també va resseguir la petjada d'un altre personatge femení poc conegut a la ciutat i tampoc inclòs dins el volum de *Glòries vigatanes*. És Maria de les Llagues Osona (1591-1650), vídua de Francesc Bergadà, principal benefactora i *alma mater* de la fundació, l'any 1637, del convent de Santa Teresa de les carmelites descalces de Vic, inicialment emplaçat on hi ha l'actual escola i

convent de les Dominiques. Van completar el recorregut espais vinculats a quatre, ara sí, *glòries vigatanes*: Joan Collell i Cuatrecases, cofundador de la Congregació de Serventes del Sagrat Cor de Jesús; Miquel Argemir, que esdevindria Sant Miquel dels Sants; Antònia Bardolet, escriptora i esperantista, i el polític i filòsof Jaume Balmes, "el primer gran *influencer* i una figura, malauradament, molt desprestigiada", va aprofitar per reivindicar Costa. Dimecres que ve, més.